

Nr 374.

Av herr **Ståhl** och fru **Gärde Widemar**, om utredning angående förbättrade möjligheter att behandla sexualbrottslingarna.

I 18 kap. allmänna strafflagen om sedlighetsbrott ha straffbelagts en rad olika sedlighetsförbrytelser. Utmärkande är att de brott, som i lagen betecknas som otukt, i allmänhet äro belagda med i jämförelse med vad eljest gäller synnerligen stränga straff. I några fall är det lägsta straffet satt så högt som till fyra års straffarbete. Det kan i detta sammanhang anmärkas, att förfaranden, som enligt allmänt språkbruk knappast anses vara otukt, av rättspraxis hänförts till detta begrepp och sålunda lagts in under de angivna stränga straffskalorna.

Motiveringen för att straff av sådan stränghet tillgripits i dessa fall är uppenbarligen den att man vill med alla medel skydda särskilt barnen och över huvud personer i beroende ställning från sexuella övergrepp av vad slag det vara må. Under senare år har också den allmänna uppmärksamheten i allt högre grad fästs på nödvändigheten att bereda barn och växande ungdom ett effektivt skydd mot de s. k. »fula gubbarna».

Man måste emellertid ställa sig tveksam till huruvida de stränga frihetsstraff, som enligt nämnda lagregler ådömas sedlighetsförbrytarna, utgöra det effektivaste skyddet. Dessa äro, som rättsfallen utvisa, i allmänhet människor med en abnorm driftsinställning. Ofta äro de emellertid i övrigt personer som fullgöra nyttigt och värdefullt arbete i samhället. Genom mångårigt frihetsbeivrande av sådana personer i straffanstalter åstadkommes visserligen ett effektivt skydd under den tid inspärningen varar. Emellertid kan denna behandlingsmetod i flertalet fall knappast antagas ha botat vederbörande från hans sjukliga sexuella inriktning. Skyddet är sålunda endast temporärt. Efter frigivandet torde ofta stora kanske oövervinneliga svårigheter föreligga för de frigivna att efter den långvariga fängelsevistelsen återanpassa sig i samhället. Givetvis skulle man bereda barnen ett långt effektivare skydd, om möjlighet funnes att mera varaktigt befria dessa abnorma personer från sina sjukliga böjelser. Om så ej är möjligt, vore önskvärt att kunna anordna en effektiv övervakning av dem, som hindrade dem att låta sina drifter få skadeverkningar men dock möjliggjorde att de bibehöllos som produktiva samhällsmedlemmar.

Straffregler på detta område kunna säkerligen icke avvaras, men andra

och i det enskilda fallet mera effektiva alternativ att komma till rätta med sedlighetsförbrytarna böra tillskapas.

Här är fråga om en ganska begränsad grupp av abnorma. Det synes därför lämpligt, att frågan göres till föremål för en särskild undersökning. I anledning av väckta motioner beslöt andra kammaren vid 1949 års riksdag att hos Kungl. Maj:t anhålla om anordnande av socialpsykiatriska undersökningar av sedlighetsförbrytare och offer för sådana. Första kammaren biföll emellertid första lagutskottets hemställan om avslag å motionerna, varför frågan då förföll.

Då emellertid de nuvarande reglerna på området synas vara otillfredsställande och otillräckliga, bör frågan återupptagas. Undersökningar böra göras för att söka nå fram till nya utvägar att lösa problemet, som bättre tillgodose det samhälleliga intresset av att på en gång bereda barn och ungdom effektivt skydd och socialt anpassa sexualbrottslingarna.

Med åberopande av det anförda få vi hemställa,

att riksdagen måtte anhålla om en utredning rörande förbättrade möjligheter att behandla sexualbrottslingarna.

Stockholm den 26 januari 1951.

Manne Ståhl.

Ingrid Gärde Widemar.
